

19. TYDZIEŃ KINA HISZPAŃSKIEGO

WARSZAWA	14.03
KRAKÓW	21.03
WROCŁAW	20.19

WARSZAWA KINO MURANÓW | KINO LUNA **KRAKÓW** KINO POD BARANAMI **WROCŁAW** KINO NOWE HORYZONTY

ORGANIZACJA I SELEKCJA

Agnieszka Drewno
Ewelina Mazurkiewicz – Mąka
Agata Rudowska
Piotr Kobus
Małgorzata Hermanowicz

TŁUMACZENIE FILMÓW

Agata Rudowska
Robert Aronowski
Marta Miazga
Daria Salamonowska
Monika Mazur
Elżbieta Waluk
Ewa Wildner

NAPISY I NOŚNIKI

Elsab & Wild Mike Studio

PLAKAT I OPRACOWANIE GRAFICZNE

Studio Homework

TEKSTY

Agnieszka Drewno

PODZIĘKOWANIA

Jego Ekszelencja
Francisco Javier Sanabria Valderrama
– Ambasador Królestwa Hiszpanii w Polsce
Pan Fernando Martínez-Vara de Rey
– Dyrektor Instytutu Cervantesa w Krakowie
Pan Santiago Sierra González del Castillo
– Radca ds. Kultury
Pani María Isabel Martín Benítez
– Radca ds. Turystyki
Pani Zofia Jakubowska-Pindel
Pani Małgorzata Zagajewska

organizatorzy

#HISZPA
POLSKA
2019

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA
NARODOWEGO POCHODZĄCYCH
Z FUNDUSZU PROMOCJI KULTURY.

mecenas

partnerzy

novela.pl
BIERZĄCE W KRAJACH HORYZONTY

galicia

Xacobeo 2021

patroni

jest
grane24

AKTIVIST

K
MAG
MAGAZYN

Już po raz dziewiętnasty obchodzimy Tydzień Kina Hiszpańskiego w Polsce. Do dziewięciu miast, w których wiosną goszczą hiszpańskie filmy, dołączyło dzisiaj – Gdynia, co potwierdza fakt, że kino z Półwyspu Iberyjskiego cieszy się coraz większą popularnością w naszym kraju.

Ambasada Królestwa Hiszpanii w Polsce, Biuro ds. Turystyki oraz Instytut Cervantesa w Krakowie zaufali nam również w tym roku, wspierając organizację przeglądu. Do grona twórczych TKH przystąpił Santander Bank Polska, stając się Mecenasem wydarzenia, za co serdecznie dziękujemy. Filmowym regionem Hiszpanii, o którym chcielibyśmy wspomnieć jest Galicia – piszemy o niej na stronie 30.

Filmy tegorocznego Tygodnia reprezentują różnorodną tematykę i gatunki filmowe – fabuły i dokument, komedie i dramaty, kino autorskie i komercyjne. Wybraliśmy szesnaście produkcji z ubiegłego roku – wśród nich jest aż dwanaście polskich premier kinowych, będą więc mieli Państwo okazję obejrzeć najnowsze hiszpańskie kino, zrealizowane z rozmachem i dbałością o szczegóły. To dobra wiadomość w czasach utrzymującej się dominacji seriali przywiązujących widzów do ekranu telewizora, koprodukcji filmów przez platformy VOD, które coraz częściej zastrzegają sobie wyłączność dystrybucji poza krajem, w którym powstał film, oraz tendencji prywatnych nadawców telewizyjnych do finansowania przede wszystkim *blockbusterów*.

Powyższe fakty spowodowały nieznaczny spadek liczby sprzedanych biletów na seanse kinowe w Hiszpanii – z 99,7 miliona w roku 2017 do 97,7 miliona w 2018, co jest równoznaczne w wpływami w wysokości 585,7 milionów euro, z których 102,5 miliona

euro pochodziło ze sprzedaży biletów na seanse rodzimej produkcji, utrzymując ją od 5 lat na podobnym poziomie. Powstaje pytanie, czy lekki spadek zainteresowania hiszpańskich widzów pójściem do kina to jeszcze nic strasznego, czy już zapaliło się czerwone światło? Zależy, jak na to spojrzeć. Jeśli porównamy ubiegłoroczne wyniki z katastrofalnym dla hiszpańskich kin rokiem 2013, w którym wpływy ze sprzedaży biletów na krajowe produkcje wyniosły jedynie 70 milionów euro, zaś łącznie widzowie zostawili w kasach kin 506 milionów euro, nie ma powodu do zmartwień. Jednak należy pamiętać, że wzrastająca oglądalność filmów na wielkim ekranie w latach 2014, 2015 i 2016, gdy padł rekord 101,8 milionów widzów, w latach 2017-2018 odnotowała tendencję spadkową. Czy odwrócić ją Pedro Almodóvar, Alejandro Amenábar, Paco Plaza i Isabel Coixet, których filmy wejdą na ekrany kin w tym roku?

Wielu naszych widzów często odwiedza Hiszpanię i z pewnością ma okazję by oglądać hiszpańskie filmy na ekranach kin Madrytu, Barcelony, Walencji oraz wielu innych miast i miasteczek Półwyspu Iberyjskiego. Komu jednak nie udało się obejrzeć najlepszych produkcji w Hiszpanii, ma ku temu niepowtarzalną okazję podczas 19. Tygodnia Kina Hiszpańskiego, który rozpoczyna się już 14 marca.

Skoro wspomnieliśmy o hitach, do tegorocznego repertuaru wybraliśmy dwa sukcesy frekwencyjne 2018: *Superlopeza* (Nagroda Goya 2019 za najlepsze efekty specjalne) w reżyserii Javiera Ruiza Caldery z Danim Rovirą (*Jak zostać Baskiem*, 15.TKH), Mari-bel Verdú (*Abra-kadabra*, 18.TKH), Alexandrą Jiménez (*Kiki*, 17.TKH) i Julianem Lopezem (*Zabłąkani*, 16.TKH) w rolach głównych, oraz *Mistrzów* Javiera Fessera (*Camino*), którzy zdobyli trzy Nagrody Goya, w tym też

najważniejszą – dla najlepszego filmu, współzawodnicząc w wielu kategoriach z produkcją, którą również pokażemy podczas Tygodnia – *Królestwem* Rodriga Sorogoyena (*Niech Bóg nam wybaczy*, 17.TKH) – zdobywcą aż siedmiu statuetek, w tym dla najlepszego aktora pierwszoplanowego, Antonia de la Torre (*Abra-kadabra*, 18.TKH), któremu towarzyszą Luis Zahera (Nagroda Goya dla najlepszego aktora drugoplanowego) oraz Mónica López (*Niech Bóg nam wybaczy*, 17.TKH), Ana Wegener (*Granatowy Prawie Czarny*, 7.TKH) i Bárbara Lennie (*Złote miasto*, 18.TKH) – aktorka doceniona przez Carlosa Vermuta – reżysera obrazu *Kto ci zaśpiewa*, kolejnej pozycji na liście filmów TKH, z wyróżnioną Nagrodą Goya dla debiutującej aktorki Evy Llorach, oraz przez Jaime Rosalesa (*Samotność*, 8.TKH), który obsadził ją w roli głównej filmu *Petra* – również w naszym programie.

Filmy w reżyserii mężczyzn (tak się stało, że w tym roku stanowią połowę repertuaru) uzupełniają dwa debiuty: *Bez końca* w reżyserii Cesara Estebana Alendy i jego brata, José Estebana Alendy z Marią León (*Autor*, 18.TKH) i Javierem Reyem (*Kiki*, 17.TKH) w rolach głównych oraz *Diana* Aleja Morena.

Wisienką na torcie upieczonym przez mężczyzn jest dokument *Camarón: Flamenca i rewolucja* Alexisa Morante – wydarzenie specjalne tegorocznej imprezy.

Kolejnym pokazem specjalnym będzie obraz *Yuli* w reżyserii Iciar Bollain (*Nawet deszcz*, 11.TKH) – film o światowej sławy kubańskim tancerzu baletowym, Carlosie Acoscie, ze scenariuszem Paula Laverty'ego, współpracującego na co dzień z Kenem Loachem.

Drugą przedstawicielką znanych, zasłużonych i docenionych reżyserów jest Gracia Querejeta (*Szczęśliwych*

140, 16.TKH), która w najnowszym filmie *Mokra robota* w roli głównej obsadziła swoją ulubioną aktorkę, Mari-bel Verdú.

Do programu Tygodnia Kina Hiszpańskiego po wielu latach nieobecności wraca Elena Trapé i jest to powrót z przytupem. Jej najnowszy obraz *Berlin, Barcelona*, który jest drugim w karierze reżyserki po bardzo dobrym debiucie (*Blog*, 12.TKH), otrzymał nagrodę główną dla najlepszego filmu i nagrodę za reżyserię, a Alexandra Jiménez odebrała statuetkę za najlepszą pierwszoplanową rolę żeńską na 21. Festiwalu Filmów Hiszpańskojęzycznych w Maladze.

Niezwykłe interesujące były ubiegłoroczne debiuty. Spośród ośmiu filmów pokazanych w 2018 roku i wyreżyserowanych przez kobiety, wybraliśmy pięć: – *Carmen i Lolę* Arantxy Echevarrii (Nagroda Goya za najlepszy debiut reżyserki) – historię miłości rodzącej się między tytułowymi bohaterkami filmu – Cygankami, – *Podróż do pokoju matki* Celi Rico – intymną opowieść o matce i córce umiejscowioną w Andaluzji, z genialnymi rolami Loli Dueñas (*Trudno powiedzieć żegnaj*, 18.TKH) i Any Castillo (*Powołanie*, 18.TKH), – *Źródliwą miłość* Carmen Blanco – film o powrotach i rozstaniach z Walencją w tle, – *To jej szukam* Sary Gutiérrez – barcelońską opowieść o pragnieniach i rozczarowaniach, – *Kochani bracia i siostry* Marty Díaz de Lope Díaz – zabawną komedię dziejącą się w andaluzyjskiej Rondzie, film inaugurujący 19. Tydzień Kina Hiszpańskiego.

Wszystkim Widzom Tygodnia Kina Hiszpańskiego życzymy niezapomnianych wrażeń!

Agnieszka Drewno

Regresa la Semana de Cine Español en Polonia en su decimonovena edición. Este año a las sedes de la muestra se incorpora Gdynia, siendo ya diez las ciudades polacas donde se exhibirán las películas seleccionadas por la organización, apostando por una todavía mayor respuesta del público en taquilla.

Tanto la Embajada del Reino de España y su Oficina de Turismo además del Instituto Cervantes de Cracovia continúan depositando su confianza en este evento. Y como novedad decir que un nuevo colaborador se une al equipo de la Semana, Santander Bank Polska, convirtiéndose en el Patrocinador Oficial, agradecemos su inestimable ayuda. También mencionar que en esta ocasión la región cinematográfica de España que homenajeamos es Galicia, sobre la que podrán leer en la página 32-33.

La selección de la producción cinematográfica de España vuelve a ser este año, más diversa si cabe, si observamos la temática que abordan sus guiones – largometrajes de ficción y documentales, comedias y dramas, cine de autor y comercial. Hemos elegido dieciséis filmes, de los cuales doce son estrenos en los cines de Polonia, así que van a tener la posibilidad de ver lo último del cine español y también nos reiteramos en mostrar la evolución positiva de la calidad de las producciones. Contar con producciones de éxito cinematográficas destinadas a la gran pantalla, no deja de ser una buena noticia cuando las series de televisión y largometrajes con distribución en exclusiva para las plataformas VOD, cada día atraen a más gente a la pantalla del televisor, alejándose del circuito de exhibición en salas, lo que las limita a ese ámbito. En nuestra opinión el lugar idóneo donde se pueden apreciar todos los matices de una producción, son las salas de cine, pero no podemos ser ajenos a la evolución y auge de la diversidad de los pequeños formatos y de las tendencias de las emisoras de televisión privadas para financiar principalmente los *blockbusters* o éxitos de taquilla.

Lo arriba mencionado ha provocado un ligero descenso en cuanto al número de las entradas vendidas para las proyecciones en las salas españolas: de 99,7 millones en 2017 a 97,7 millones en 2018. Si tenemos en cuenta el mercado global español con 585,7 millones de euros de recaudación, 102,5 millones de euros corresponden a la venta de las entradas para las proyecciones de películas nacionales, manteniéndola en un nivel similar durante los últimos 5 años. La pregunta es si esta falta de evolución del interés de los espectadores españoles por ir a ver el cine nacional, no es todavía nada preocupante, o si ya debería encenderse la luz roja. La respuesta a esa pregunta depende de cómo se mire. Si comparásemos los resultados de taquilla del año pasado con los de 2013 – *annus horribilis* para los cines españoles cuando los filmes nacionales recaudaron solo 70 millones de euros, y el cine en general 506 millones de euros, no hay nada de qué preocuparse. Sin embargo, hay que recordar el crecimiento continuo e ininterrumpido de taquilla en 2014, 2015 y 2016 – cuando alcanzó 101,8 millones de espectadores, mientras la visualización de películas en la gran pantalla en los años 2017-2018 registró la tendencia a bajar. ¿Serán Pedro Almodóvar, Alejandro Amenábar, Paco Plaza e Isabel Coixet, cuyas películas se estrenarán este año las que causen mayor interés en el cine español en su país de su origen?

Muchos de nuestros espectadores a menudo visitan España y ciertamente tienen la posibilidad de ver películas españolas en los cines de Madrid, Barcelona, Valencia y otras ciudades y pueblos de la Península Ibérica. Quien no haya disfrutado de la ocasión de ver las mejores películas del cine español en España, la tiene ahora durante la 19ª edición de la Semana de Cine Español, que se inaugura el 14 de marzo.

Como ya hemos mencionado acerca de los éxitos de taquilla, las películas más *taquilleras* no nos pueden faltar en la programación de esta edición de la Semana. Hemos

elegido dos taquillazos de 2018: *Superlópez* (Premio Goya 2019 a los mejores efectos especiales) dirigida por Javier Ruiz Caldera con Dani Rovira (*Ocho apellidos vascos* 15 SCE), Maribel Verdú (*Abracadabra*, 18 SCE), Felices 140, 16 SCE) Alexandra Jiménez (*Kiki – el amor se hace, Estamos embarazados*, 17 SCE) y Julián López (*Perdiendo el norte*, 16 SCE) en los papeles principales, así como *Campeones* de Javier Fesser (*Camino*) – película ganadora de 3 Premios Goya, incluyendo el más importante: para la mejor película. El film compitió en muchas categorías con *El reino* de Rodrigo Sorogoyen (*Que Dios nos perdone*, 17 SCE) – que ganó siete cabezones, incluyendo el de mejor actor protagonista, Antonio de la Torre (*El autor, Abracadabra*, 18 SCE), al que le acompañó Luis Zahera (Premio Goya al mejor actor de reparto) y Mónica López (*Que Dios nos perdone*, 17 SCE, *En la ciudad*, 5 SCE), Ana Wagener (*AzulOscuroCasiNegro*, 7 SCE) y Bárbara Lennie (*Ora*, 18 SCE, *Una especie de familia*) – actriz apreciada por Carlos Vermut (*Magical Girl*) – director de la cinta *Quién te cantará*, siguiente película elegida para el evento, cuya protagonista, Eva Llorach fue galardonada con el Premio Goya a la mejor actriz revelación y también por Jaime Rosales (*La soledad*, 8 SCE), que la eligió para el papel principal en *Petra*, que también se encuentra en nuestra programación.

Las películas dirigidas por hombres (este año forman la mitad del repertorio) se complementan con dos debuts: *Sin fin*, dirigida por César Esteban Alenda y su hermano, José Esteban Alenda con María León (*El autor*, 18 SCE) y Javier Rey (*Kiki – el amor se hace*, 17 SCE) en los papeles principales, así como *Diana* de Alejo Moreno.

La guinda del pastel preparado por los hombres es el documental *Camaron: Flamenca y Revolución* de Alexis Morante – un evento especial de esta edición de la Semana.

Otra proyección especial es el film *Yuli* dirigido por Iciar Bollain (*También llueve*, 11 SCE, *Mataharis*, 7 SCE) – una película sobre el mundialmente famoso bailarín cubano

Carlos Acosta, con el guion de Paul Laverty – el colaborador habitual de Ken Loach.

La segunda representante de las directoras españolas más conocidas y apreciadas es Gracia Querejeta (*Felices* 140, 16 SCE, *15 años y un día*, 14 SCE), quien para el papel protagonista en su última película *Ola de crímenes*, propuso a su actriz favorita, Maribel Verdú.

Después de muchos años de ausencia, Elena Trapé regresa a la Semana de Cine Español, con su cinta más reciente, que es la segunda en su carrera como directora después de un muy buen debut (*Blog*, 12 SCE). *Las distancias* recibió la Biznaga de Oro en el 21º Festival de Málaga Cine en Español, donde la directora fue galardonada con la Biznaga de Plata por la mejor dirección y Alexandra Jiménez con la Biznaga de Plata para la mejor actriz protagonista.

Las óperas primas que se estrenaron en España en 2018 fueron especialmente interesantes. De los ocho filmes dirigidos por mujeres, hemos elegido cinco:

- *Carmen y Lola* de Arantxa Echevarría (Premio Goya a la mejor dirección novel) – una historia de amor que nace entre dos chicas gitanas.
- *Viaje al cuarto de una madre* de Celia Rico – un relato intimista sobre madre e hija en un pueblo andaluz, con los geniales papeles de Lola Dueñas (*No sé decir adiós*, 18 SCE) y Ana Castillo (*La llamada*, 18 SCE).
- *Los amores cobardes* de Carmen Blanco – una historia sutil de amor y desamor con Valencia de fondo.
- *Yo la busco* de Sara Gutiérrez – un film sobre deseos y decepciones desarrollado en Barcelona.
- *Mi querida cofradía* de Marta Díaz de Lope – una divertida comedia situada en Ronda – película que inaugura de la muestra de este año.

¡Que disfruten de la Semana de Cine Español en Polonia!

Agnieszka Drewno

KOCHANI BRACIA I SIOSTRY

Komiczna katolicka komedia kościelna. Udany debiut reżyserski Marty Díaz de Lope Díaz, rozgrywający się w pięknym andaluzyjskim miasteczku Ronda. Współczesna opowieść o kobiecej solidarności inspirowana *Kobietami na skraju załamania nerwowego*.

Zagorzata katoliczka Carmen (Gloria Muñoz), od 30 lat wierna swemu religijnemu bractwu, marzy by zostać jego przewodniczącą. Jest to jednak jest mało prawdopodobne w środowisku od wieków zdominowanym przez mężczyzn. Niezbyt uczciwe wybory wygrywa Ignacio (Juan Gea), groteskowy – arogancki szowinista, i to on stanie na czele bractwa. W dniu procesji Ignacio odwiedza Carmen, by poinformować ją o wydaleniu z bractwa, ale w wyniku nieszczęśliwego wypadku traci przytomność, a ona zdesperowana postanawia ukryć go w swoim mieszkaniu. Carmen potrzebuje pomocy jak kania dżdżu. Z odsieczką ruszają przyjaciel z bractwa, sąsiadka i silna grupa pod wezwaniem – bojownicze *Mantyle*.

Hiszpania 2018, 88'
Reżyseria: Marta Díaz de Lope Díaz
Scenariusz: Marta Díaz de Lope Díaz, Zebina Guerra
Obsada: Gloria Muñoz, Pepa Aniorte, Carmen Flores, Juan Gea, Rocio Molina, Joaquín Núñez, Alejandro Albarracín, Manuel Marón, Rosario Pardo

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych w Maladze 2018: nagroda publiczności, najlepsza aktorka drugoplanowa

MI QUERIDA COFRADÍA

Una divertidísima comedia católica, apostólica y... rondeña. Exitosa ópera prima de Marta Díaz de Lope Díaz. Carmen (Gloria Muñoz), una beata católica, está a punto de cumplir el sueño de toda una vida: ser elegida presidenta de su cofradía, a la que ha sido fiel desde hace 30 años, siendo este hecho, algo inaudito en una tradición que aún en la actualidad sigue siendo representada por los hombres principalmente. Así que el elegido, tras la votación, no del todo honesta, resulta ser Ignacio (Juan Gea). Es él quien liderará la hermandad en la procesión de Semana Santa. Sin importar que sea un hombre mediocre, altanero y machista. El día de la procesión, Ignacio se presenta en casa de Carmen para comunicarle su expulsión de la hermandad, pero tras un desafortunado accidente, ella lo deja inconsciente y tiene que esconderlo en su casa.

España 2018, 88'
Dirección: Marta Díaz de Lope Díaz
Guión: Marta Díaz de Lope Díaz, Zebina Guerra
Reparto: Gloria Muñoz, Pepa Aniorte, Carmen Flores, Juan Gea, Rocio Molina, Joaquín Núñez, Alejandro Albarracín, Manuel Marón, Rosario Pardo

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Festival de Cine en Español de Málaga 2018: Biznaga de Plata – Premio del Público, Biznaga de Plata a la Mejor Actriz de Reparto

BEZ KOŃCA

Debiut reżyserski braci Alendów. Film drogi rozgrywający się między Kadyksem, Malagą i Madrytem. Historia miłości i podróży w czasie. Javier (Javier Rey) przybywa z przyszłości, aby odzyskać utraconą miłość Marii (María León). Wspólnie doświadczają magii pierwszego spotkania i powtarzają podróż, która tak jak kiedyś rozpoczyna się świtem w Madrycie i kończy zachodem słońca na andaluzyjskim wybrzeżu. A wszystko po to, by przygaszona María znów stała się pełną życia kobietą, w której zakochał się Javier. Spontaniczną, wesołą dziewczyną, nucącą piosenki *Mecano* – jednego z najpopularniejszych zespołów hiszpańskiego popu lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku.

Hiszpania 2018, 97'
Reżyseria: César Esteban Alenda, José Esteban Alenda
Scenariusz: César Esteban Alenda, José Esteban Alenda
Obsada: Javier Rey, María León, Paz Sayago, Juan Carlos Sánchez

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie, angielskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych w Maladze 2018: najlepszy aktor, najlepszy pierwszy film
1 nominacja do Nagrody Goya 2019: najlepszy debiut reżyserski

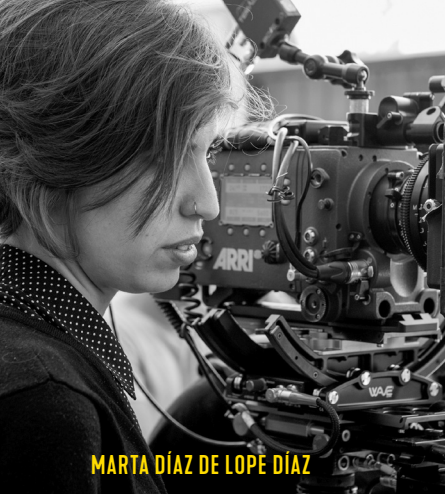
SIN FIN

Ópera prima de los hermanos Alenda. Una *roadmovie* ubicada en Andalucía, que discurre entre las provincias de Cádiz, Málaga y Madrid. Una historia de amor a través de distintos viajes en el tiempo. Javier (Javier Rey) viaja desde el futuro para recuperar el amor perdido de María (María León). Juntos reviven la magia del primer día en que se conocieron y repiten el viaje, que les llevó, desde un amanecer en Madrid a un atardecer en la costa Andaluza. Todo, para conseguir que María vuelva a ser la mujer llena de vida de la que una vez se enamoró, una chica espontánea y alegre, que cantaba las canciones de *Mecano* – uno de los grupos del pop español más populares de los años ochenta y noventa del siglo pasado.

España 2018, 97'
Dirección: César Esteban Alenda, José Esteban Alenda
Guión: César Esteban Alenda, José Esteban Alenda
Reparto: Javier Rey, María León, Paz Sayago, Juan Carlos Sánchez

Idioma original: español
Subtítulos: polaco, inglés

Festival de Málaga Cine en Español 2018: Biznaga de Plata al Mejor Actor, Premio ASECAN a Mejor Ópera Prima; Premios Goya 2019 – 1 nominación: Mejor dirección novel

MARTA DÍAZ DE LOPE DÍAZ

CARMEN BLANCO

ARANTXA ECHEVARRÍA

CELIA RICO

ICIAR BOLLAIN

DZIEWCZYNY PRZEJMUJĄ KAMERY

Spośród 187 hiszpańskich filmów, których premiera odbyła się w kinach Hiszpanii w 2018 roku, 38 wyreżyserowały kobiety – samodzielnie lub we współpracy z innymi reżyserami. Stanowi to ponad 20% ubiegłorocznych hiszpańskich produkcji. To to wynik lepszy niż w roku 2017, w którym na ekrany kin weszło tylko 17 filmów zrealizowanych przez kobiety.

Wśród tych 38 tytułów, 21 stanowiły dokumenty (14 samodzielnych, 7 reżyserowanych we współpracy, w 2017 było ich tylko 9), zaś 17 – fabuły (8 w 2017 roku). Z kolei spośród filmów fabularnych znalazły się trzy współreżyserowane przez kobiety, cztery obrazy znanych reżyserów (dwa w programie TKH: *Yuli* Iciar Bollain i *Mokra robota* Gracii Querejeta), dwa drugie filmy (w programie TKH: *Berlin, Barcelona* Eleny Trapé) i aż osiem debiutów (pięć w programie TKH: *Carmen i Lola* Arantxy Echevarría, *Podróż do pokoju matki* Celi Rico, *Tchórzliwa miłość* Carmen Blanco, *To jej szukam* Sary Gutiérrez i *Kochani bracia i siostry* Marty Díaz de Lope Díaz).

Szczególnie obiecująca jest podwojona względem poprzedniego roku liczba debiutujących reżyserów. Jednak życie zawodowe filmowca nie kończy się na pierwszym filmie. Najważniejsza jest kontynuacja, której początkiem jest możliwość zrobienia drugiego. Musiało

upłynąć aż osiem lat od premiery *Bloga* (12.TKH), by Elenie Trapé udało się zaprezentować swój drugi obraz, zwycięzcę 21. Festiwalu Filmów Hiszpańskojęzycznych w Madrycie. Wiele spośród reżyserów, które swój debiut mają już dawno za sobą, w dalszym ciągu czeka na możliwość zrobienia lub skończenia drugiego filmu. Kobięce debiuty realizowane są za bardzo skromne pieniądze, dużo poniżej przeciętnego filmowego budżetu. I o ile, pomimo szeregu wyrzeczeń, jest to możliwe przy pierwszej produkcji, kolejne obrazy powinny mieć przyzwoite finansowanie. Aby tak się stało, musiałyby ulec zmianie obecna sytuacja przemysłu filmowego w Hiszpanii, gdzie pierwsze skrzypce grają prywatni nadawcy telewizyjni, skoncentrowani głównie na finansowaniu hitów kasowych, których reżyserię bardzo rzadko powierzają kobietom. Czy w najbliższych latach jest szansa na przełom? Może Celia Rico, Andrea Jaurieta i Arantxa Echevarría – trzy kobiety, które po raz pierwszy w historii Nagród Goya współzawodniczyły w kategorii najlepszego debiutu reżyserkiego sprawią, że w 2019 roku wzrośnie liczba filmów zrealizowanych przez płęć piękną? To się okaże. Dziś wiemy już, że na ten rok premiery filmów zapowiedziały, m.in. Isabel Coixet, Patricia Font, Juana Macías, María Ripoll, Belén Funes i Inés de León. Czekamy na nie z zacięciem i niecierpliwością!

Agnieszka Drewno

¡MOTOR, CÁMARA... MUJERES!

De las 187 películas españolas que se estrenaron en 2018 en los cines de España, 38 fueron dirigidas o codirigidas por mujeres, lo que supone un 20,3% de la producción cinematográfica, según los datos publicados por el Ministerio de Cultura del Reino de España. Son unos datos favorables a comparación con 2017, en el que se estrenaron 17 filmes hechos por mujeres.

Entre estas 38 películas, 21 han sido documentales (14 dirigidas, 7 codirigidas, en 2017 solo hubo 9) y 17 largometrajes de ficción (solo 8 en 2017). Por otro lado, entre los largometrajes ha habido tres codirigidos por mujeres, 4 de directoras reconocidas: (2 en el programa de la SCE: *Yuli* de Iciar Bollain y *Ola de crímenes* de Gracia Querejeta), 2 segundas películas (en el programa de la SCE: *Las distancias* de Elena Trapé) y 8 óperas primas (5 en el programa de la SCE: *Carmen* y *Lola* de Arantxa Echevarría, *Viaje al cuarto de una madre* de Celia Rico, *Los amores cobardes* de Carmen Blanco, *Yo la busco* de Sara Gutiérrez y *Mi querida cofradía* de Marta Díaz de Lope).

Es muy prometedor el número de debutantes tras la cámara, duplicándose el número con respecto al año pasado, pero la vida profesional del cineasta no termina con la primera película. Lo más importante es la continuación, cuyo comienzo debe ser o debería ser, la posibilidad de hacer la segunda cinta. Han debido pasar 8 años desde el estreno de *Blog* (12 SCE) para que Elena Trapé lograra presentar su segundo film, el ganador del 21 – Festival

de Cine en Español de Málaga. Sin embargo, muchas de las directoras que debutaron hace años, todavía no han tenido la oportunidad de realizar o culminar su segunda película. Las óperas primas de mujeres se hacen por un montante muy modesto, muy por debajo del presupuesto necesario, que debería calcularse teniendo en cuenta todos los gastos de la película. Y mientras que, a pesar de una serie de sacrificios, esto es "admitible" cuando se trata del primer film, los siguientes deberían tener una financiación decente. Para que esto suceda, la situación actual de la industria cinematográfica en España debería cambiar. Las televisiones privadas son las que *cortan el bacalao*, centrándose principalmente en la financiación de éxitos de taquilla, y rara vez proponen a mujeres para dirigirlos. ¿Será posible un gran cambio en los próximos años? ¿Tal vez Celia Rico, Andrea Jaurieta y Arantxa Echevarría – tres mujeres que, por primera vez en la historia de los Premios Goya, compitieron en la categoría de mejor dirección novel, causen que en 2019 aumente el número de películas hechas por féminas. Ya veremos. De momento sabemos que los estrenos de películas dirigidas por mujeres para el próximo año serán, entre otras las que lleven a cabo, Isabel Coixet, Patricia Font, Juana Macías, María Ripoll, Belén Funes e Inés de León. Las esperamos con impaciencia y mucho interés.

Agnieszka Drewno

BERLIN, BARCELONA

Triumfator Festiwalu Filmów Hiszpańskojęzycznych w Maladze 2018. Czworo przyjaciół jedzie do Berlina złożyć niespodziewaną wizytę swojemu koledze, Comasowi (Miki Esparbé) z okazji jego 35. urodzin. Na miejscu okazuje się jednak, że nie wita on ich tak ciepło, jak się spodziewali. Podczas weekendu spędzonego w Niemczech przyjaciele oddalają się od siebie. Wydawać by się mogło, że życie każdego z nich przebiegało inaczej. Podczas wspólnej podróży znaczenie ich przyjaźni zostanie poddane w wątpliwość. Bohaterowie opowieści zmierzają się z przynębiającym poczuciem, że ich życie nie płynie tak, jak sobie wymarzyli, kiedy byli bardzo młodzi. Razem odkrywają, że czas i odległość mogą wszystko zmienić. Napięcie rośnie, a przyjaźń zostaje wystawiona na próbę. Motorem tej historii są upływ czasu i zmiany, jakich doświadczamy. To też opowieść o jednym z najgorszych uczuć, jakie towarzyszą pożegnaniu.

Hiszpania 2018, 99'
Reżyseria: Elena Trapé
Scenariusz: Elena Trapé, Josan Hatero,
Miguel Ibañez Monroy
Obsada: Alexandra Jiménez, Miki Esparbé,
Isak Ferriz, Bruno Sevilla, María Ribera

Język oryginalny: hiszpański, kataloński,
angielski
Napisy: polskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych
w Maladze 2018: najlepszy film, reżyseria,
najlepsza aktorka pierwszoplanowa

España 2018, 99'
Dirección: Elena Trapé
Guión: Elena Trapé, Josan Hatero,
Miguel Ibañez Monroy
Reporta: Alexandra Jiménez, Miki Esparbé,
Isak Ferriz, Bruno Sevilla, María Ribera

Idioma original: español, catalán, inglés
Subtítulos: polaco

Festival de Málaga Cine en Español 2018:
Biznaga de Oro a la Mejor Película Española,
Biznaga de Plata a la Mejor Dirección

LES DISTÀNCIES

Triunfadora del Festival de Málaga Cine en Español 2018 con los premios a la mejor película, mejor dirección y mejor actriz principal. Cuatro amigos viajan a Berlín para visitar por sorpresa a su amigo Comas (Miki Esparbé), que cumple 35 años. Para la sorpresa del grupo, éste no los recibe como ellos esperaban. A lo largo del fin de semana que pasan en el país alemán de visita, el grupo se irá desgranando y definitivamente parece que las vidas de cada uno han seguido un curso distinto. Ese trayecto servirá a la pandilla para cuestionarse el sentido de su amistad y enfrentarse a una terrible sensación, la decepción que supone aceptar que su vida no es como pensaban cuando eran más jóvenes. Juntos descubrirán que el tiempo y la distancia pueden cambiarlo todo. El paso del tiempo y el cambio serán los motores principales de esta historia que nos habla de una de las peores sensaciones, la de decir adiós.

NAGRODY
SANT JORDI
NAJLEPSZY FILM
(NAGRODA GŁÓWNA)
NAJLEPSZA AKTORKA
(NOMINACJA)

FESTIVAL DE
MÁLAGA
CINE EN ESPAÑOL
NAJLEPSZY FILM
NAJLEPSZY REŻYSER
NAJLEPSZA AKTORKA

NAGRODY
FEROZ
NAJLEPSZA AKTORKA
NAJLEPSZY TŁUMACZ
(NOMINACJA)

GWIAZDY HISZPAŃSKIEGO KINA:

Alexandra Jiménez Miki Esparbé Bruno Sevilla

BERLIN, BARCELONA

OPOWIEŚĆ O WSPÓŁCZESNYCH 30-LATKACH
I KRUCHOŚCI PRZYJAŹNI

W KINACH OD 5 KWIETNIA

Filmy promowane przez
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

AURORA

CARMEN I LOLA

Odważny debiut Arantxy Echevarrii. Filmowa opowieść o miłości w cygańskim świecie, która podbiła Cannes.

Dwie nastolatki, Lola (Zaira Romero) i Carmen (Rosy Rodríguez), należą do społeczności madryckich cyganów, ale poza tym dzieli je wszystko. Lola jest zdolna i ambitna, maluje graffiti i czuje się inna. Carmen chce zostać fryzjerką, wkrótce wyjdzie za mąż i założyć rodzinę. Będzie żyła jak jej babcia i mama – otoczona gromadką dzieci, z mężem na piedestale. Tymczasem obie pomagają rodzicom handlować na bazarze, gdzie pewnego dnia ich spojrzenia się krzyżują. Czy spotkanie Carmen i Loli odmieni ich życie? Czy odrzucone przez cygańską społeczność, napiętnowane przez rodziny, będą kochać się mimo wszystko?

Hiszpania 2018, 103'
Reżyseria: Arantxa Echevarria
Scenariusz: Arantxa Echevarria
Obsada: Zaira Romero, Rosy Rodríguez,
Moreno Barja, Rafaela León, Carolina Yuste

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

2 Nagrody Goya 2018: najlepszy debiut
reżyserski i drugoplanowa rola żeńska

CARMEN Y LOLA

Valiente ópera prima de Arantxa Echevarria. La primera película sobre el amor lésbico entre gitanas que conquistó Cannes. Dos chicas gitanas adolescentes – Lola (Zaira Romero) y Carmen (Rosy Rodríguez) viven en el extrarradio de Madrid. Lola canta en el coro del culto, sueña con ir a la universidad, dibuja graffiti de pájaros y se siente diferente. Carmen trabaja en una peluquería y como cualquier otra gitana, está destinada a vivir una vida que se repite generación tras generación: casarse y criar a tantos niños como sea posible. Un día ambas se encuentran en el mercadillo y Lola siente una atracción inevitable hacia Carmen, que desarrolla rápidamente una complicidad con Lola. ¿Tratarán de llevar hacia delante su romance, a pesar de los inconvenientes y discriminaciones sociales a las que tienen que verse sometidas por su familia?

España 2018, 103'
Dirección: Arantxa Echevarria
Guión: Arantxa Echevarria
Reparto: Zaira Romero, Rosy Rodríguez,
Moreno Barja, Rafaela León, Carolina Yuste

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Premios Goya 2018: Mejor dirección novel,
Mejor actriz de reparto

DIANA

Intrygujący debiut reżyserski Aleja Moreno.

Sofia (Ana Rujaś) jest luksusową prostytutką, a Jano (Jorge Roldán) młodym, ambitnym biznesmenem, który pewnej nocy korzysta z jej usług. Zafascynowany Sofią, coraz częściej ją odwiedza. Z czasem dziewczyna zaczyna czuć się osaczona i postanawia bronić się przed natrętnym klientem. Jak daleko będzie zmuszona się posunąć?

Film jest mieszanką gatunków – od thrillera do komedii. Reżyser zapewnia: „Postacie ewoluują, wszystko się zmienia. Film zaczyna się jako wywiad, rozwija się jako suspens, przechodzi w komedię... Towarzyszymy rozwojowi postaci, które nieustannie robią nam niespodzianki, odkrywając coraz to nowsze twarze”.

Jednym z bohaterów filmu jest stolica Hiszpanii, przede wszystkim Castellana, Azca i Plac Kastylijski. „Uwielbiam tę część Madrytu” – mówi reżyser i dodaje: „To Hiszpania w pigułce”.

DIANA

Intrigante debut como director de Alejo Moreno.

Sofia (Ana Rujaś) es una prostituta de lujo, y Jano (Jorge Roldán) es un alto ejecutivo, que una noche en un piso de Madrid se convertirá en su cliente. Juntos vivirán una perturbadora noche con distintas identidades. Todo comenzará a volverse más inquietante cuando él descubra el nombre de Diana en uno de los tatuajes de Sofia. Será entonces cuando comience un extraño interrogatorio para descubrir quién es Diana en la vida de la joven y qué significa para ella. La película es una mezcla de géneros – desde el thriller a la comedia. El director, Alejo Moreno asegura que: «Los personajes evolucionan, todo va variando. Empieza como una entrevista, sigue como una película de suspense, pasamos a la comedia... acompañamos con el estilo a la evolución de los personajes, que nos dan sorpresas constantemente, mostrando caras muy diferentes.»

Hiszpania 2018, 103'
Reżyseria: Aleja Moreno
Scenariusz: Aleja Moreno
Obsada: Ana Rujaś, Jorge Roldán,
Laura Ledesma, Lucio Romero

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych
w Maladze 2018 – Sekcja Zonazine

España 2018, 103'
Dirección: Alejo Moreno
Guión: Alejo Moreno
Reparto: Ana Rujaś, Jorge Roldán,
Laura Ledesma, Lucio Romero

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Festival de Málaga Cine en Español
2018 – sección zonazine

KRÓLESTWO

Skorumpowana Hiszpania w najnowszym filmie Rodriga Sorogoyena (*Niech Bóg nam wybaczy*), ze znakomitym Antoniem de la Torre (*Abrakadabra*) w roli głównej. Manuel López Vidal (Antonio de la Torre), wpływowy wiceprezydent wspólnoty autonomicznej, chce wspiąć się na kolejny szczybel politycznej kariery. Tymczasem wychodzi na jaw korupcja w jego partii. Winą za aferę obarczany jest Manuel i jego najlepszy przyjaciel, Paco (Nacho Fresneda), który jednak wychodzi ze skandalu bez szwanku. Plan Manuela obraca się wniwecz. Zdradzony przez tych, którzy jeszcze przed chwilą byli jego przyjaciółmi, napiętnowany przez opinię publiczną, rozpoczyna walkę z układami, w której wspierają go tylko żona (Mónica López) i córka. Osaczony, ale zdeterminowany, by przetrwać, wypowiada wojnę partyjnym systemom – królestwom, które trwają pomimo upadku królów.

Hiszpania 2018, 131'
Reżyseria: Rodrigo Sorogoyen
Scenariusz: Isabel Peña, Rodrigo Sorogoyen
Obsada: Antonio de la Torre, Mónica López, Nacho Fresneda, Ana Wagener, Bárbara Lennie

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

MFF San Sebastián 2018 – konkurs główny,
MFF Toronto 2018
7 Nagród Goya 2019: najlepsza reżyseria,
najlepszy scenariusz oryginalny, najlepszy
aktor pierwszoplanowy, najlepszy aktor
drugoplanowy, najlepszy dźwięk, najlepsza
muzyka, najlepszy montaż

EL REINO

La corrupción política en España es el escenario de la última película de Rodrigo Sorogoyen con el gran Antonio de la Torre en el papel principal. Manuel López Vidal (Antonio de la Torre), un influyente vicesecretario autonómico que lo tiene todo a favor para dar el salto a la política nacional, observa cómo su perfecta vida se desmorona a partir de unas filtraciones que le implican en una trama de corrupción junto a Paco (Nacho Fresneda), uno de sus mejores amigos, que es el único que sale indemne del escándalo, pero los planes de Manuel fracasan. Señalado por la opinión pública y traicionado por los que hasta hace unas horas eran sus amigos, Manuel con el único apoyo de su mujer y de su hija, y atrapado en una espiral de supervivencia, se verá obligado a luchar contra una maquinaria de corrupción que lleva años engrasada, y contra un sistema de partidos en el que los reyes caen, pero los reinos continúan.

España 2018, 131'
Dirección: Rodrigo Sorogoyen
Guión: Isabel Peña, Rodrigo Sorogoyen
Reparto: Antonio de la Torre, Mónica López, Nacho Fresneda, Ana Wagener, Bárbara Lennie

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

FIC San Sebastián 2018 – Sección Oficial,
FIC Toronto 2018
7 Premios Goya 2019: Mejor dirección,
Mejor guion original, Mejor actor
protagonista, Mejor actor de reparto,
Mejor sonido, Mejor música original, Mejor
montaje

KTO CI ZAŚPIEWA

Lila Cassen (Najwa Nimri), najpopularniejsza hiszpańska piosenkarka lat 90., po dekadzie nieobecności na muzycznej scenie przygotowuje się do triumfalnego powrotu. Jednak na krótko przed koncertem ulega wypadkowi i traci pamięć. Violeta (Eva Llorach) po godzinach naśladowuje Lilę Cassen w barze karaoke, gdzie pracuje. Śpiewa to jej jedyna pasja. Pewnego dnia otrzymuje kuszącą propozycję. Ma nauczyć Lilę Cassen być... Lilą Cassen. Zapytany o wybór odwórczyni głównych ról, Carlos Vermut, odpowiedział: „Musieliśmy jednocześnie znaleźć aktorki do roli piosenkarki i jej naśladowczyni. Kiedy pojawiła się Najwa, wszystko stało się jasne. Jest kobietą, która była bardzo popularna w latach 90., jest piosenkarką. Wiele wniosła do postaci Lily Cassen. Jej muzyka, jej gesty... Miałem też wielką ochotę znowu pracować z Evą”.

Hiszpania 2018, 125'
Reżyseria: Carlos Vermut
Scenariusz: Carlos Vermut
Obsada: Najwa Nimri, Eva Llorach, Natalia de Molina, Carme Elias

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

MFF San Sebastián 2018 – konkurs główny,
MFF Toronto 2018
1 Nagroda Goya 2019: najlepsza
debiutująca aktorka

QUIÉN TE CANTARÁ

Tercera película de Carlos Vermut (*Magical Girl*) con música de Alberto Iglesias. Lila Cassen era la cantante española con más éxito de los noventa hasta que desapareció misteriosamente de un día para otro. Diez años después Lila prepara su triunfal vuelta a los escenarios pero, poco antes de la esperada fecha, pierde la memoria al sufrir un accidente. Violeta cada noche escapa de su realidad haciendo lo único que la hace feliz, imitar a Lila Cassen en el karaoke donde trabaja. Un día recibe una fascinante propuesta: enseñar a Lila Cassen a volver a ser... Lila Cassen. «Teníamos que encontrar a la cantante y a la imitadora a la vez. Tenían que representar el mismo tipo de mujer o dos caras del mismo tipo de mujer. Cuando apareció Najwa yo la vi clarísimo. Tenía ese *background* de mujer que fue muy famosa en los 90, que es cantante. Incorporó muchas cosas a Lila Cassen. Con Eva tenía muchas ganas de volver a trabajar.» dijo Carlos Vermut.

España 2018, 125'
Dirección: Carlos Vermut
Guión: Carlos Vermut
Reparto: Najwa Nimri, Eva Llorach, Natalia de Molina, Carme Elias

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

FIC Toronto 2018, FIC San Sebastián 2018 – Sección Oficial
Premio Goya 2019: Mejor actriz revelación

MISTRZOWIE

Komediodramat Javiera Fessera (*Camino*), hiszpański kandydat do Oscara 2019, największy sukces frekwencyjny hiszpańskiego kina 2018. Marco (Javier Gutiérrez), zawodowy trener koszykówki, przechodzi kryzys. Przytłoczyły go problemy osobiste i zawodowe. Wdaje się w bójki, traci pracę, a smutki topi w alkoholu. Dochodzi do wypadku drogowego. Marco staje przed sądem, który nakazuje mu prace społeczne – musi przygotować drużynę niepełnosprawnych graczy do ważnych zawodów. To niezbyt kusząca propozycja. Z początku jest niechętny i widzi same problemy, ale wkrótce zdaje sobie sprawę, że od tej nietypowej grupy może się wiele nauczyć. Z biegiem czasu dostrzega, że sam staje się uczniem i odrabia być może najważniejszą lekcję życia.

Hiszpania 2018, 124'
Reżyseria: Javier Fesser
Scenariusz: David Marqués, Javier Fesser
Obsada: Javier Gutiérrez, Juan Margallo, Athenea Mata, Jesús Vidal, Gloria Ramos, Luisa Gavasa

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

3 Nagrody Goya 2019: najlepszy film, debiutujący aktor, najlepsza piosenka

CAMPEONES

Comedia dramática de Javier Fesser (*Camino*). La película española más taquillera de 2018, seleccionada por La Academia de las Artes y las Ciencias Cinematográficas de España para representar al país en los Oscar 2019. Marco (Javier Gutiérrez), un entrenador profesional de baloncesto, no está pasando por su mejor momento. Tiene demasiados problemas personales y profesionales, que están minando su actitud ante la vida. Se mete en peleas, pierde el trabajo y mata la tristeza con el alcohol. En medio de una borrachera sufre un accidente de tráfico, cuya multa será ejemplar: como trabajo social deberá convertirse en entrenador de un equipo de baloncesto formado por personas con discapacidad intelectual. La perspectiva no es muy del agrado de Marco, pero pronto se dará cuenta de que tiene mucho que aprender de este particular grupo. Lo que comienza como un problema se acaba convirtiendo en una lección – quizá la más importante de su vida.

España 2018, 124'
Dirección: Javier Fesser
Guión: David Marqués, Javier Fesser
Reparto: Javier Gutiérrez, Juan Margallo, Athenea Mata, Jesús Vidal, Gloria Ramos, Luisa Gavasa

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Premios Goya 2019: Mejor película, Mejor actor revelación, Mejor canción original

PETRA

Współczesna grecka tragedia, która znalazła się w programie festiwalu w Cannes. Petra (Bárbara Lennie) nigdy nie poznała swojego ojca, jednak po śmierci matki postanawia go odnaleźć. Trop prowadzi do Jaumego (Joan Batey), artysty słynącego zarówno ze swoich ekscentrycznych dzieł, jak i trudnego charakteru. Pragnąc się do niego zbliżyć, Petra zjawia się w jego domu i zostaje jego uczennicą. Tam zostaje wplątana w rodzinne intrygi. Negatywne emocje doprowadzają ją do granic wytrzymałości. Na szczęście po burzy nastąpi spokój i uwolnienie. Pojawi się światło nadziei. Aktorka, Barbara Lennie tak mówi o kreowanej przez siebie postaci Petry: „Myszę, że to kobieta, która jest światłem w otaczającym ją ciemnym świecie. Żądna przygód, poszukująca odpowiedzi na najważniejsze pytanie życia. Chce dowiedzieć się, skąd pochodzi, ponieważ bez tego jej tożsamość nie jest kompletna. Mówi, że ma w sobie coś, co sama musi rozwiązać”.

Hiszpania 2018, 107'
Reżyseria: Jaime Rosales
Scenariusz: Jaime Rosales, Clara Roquet, Michel Gaztambide
Obsada: Bárbara Lennie, Alex Brendemühl, Joan Batey, Marisa Paredes

Język oryginalny: hiszpański, kataloński
Napisy: polskie

MFF Cannes 2018

PETRA

Una tragedia griega en clave moderna trasladada a la gran pantalla por Jaime Rosales, seleccionada para el festival de Cannes. Petra (Bárbara Lennie) no sabe quién es su padre, se lo han ocultado a lo largo de su vida. Tras la muerte de su madre decide conocer la verdad e inicia una búsqueda que le conduce a Jaume (Joan Batey), un célebre artista plástico poderoso y despiadado. También conoce a su familia – su hijo, Lucas (Alex Brendemühl) y su esposa, Marisa (Marisa Paredes). A partir de ese momento, la historia de estos personajes se va entretejiendo en una espiral de maldad, secretos familiares y violencia que los lleva a todos al límite. El destino dará un giro a su lógica cruel, que lleva a Petra hasta el límite de sus fuerzas internas, afortunadamente abriendo un camino para la esperanza y la redención.

España 2018, 107'
Dirección: Arantxa Echevarria
Guión: Jaime Rosales, Clara Roquet, Michel Gaztambide
Reparto: Bárbara Lennie, Alex Brendemühl, Joan Batey, Marisa Paredes

Idioma original: español, catalán
Subtítulos: polaco

MFF Cannes 2018

MOKRA ROBOTA

Czarna komedia w reżyserii Gracji Querejeta (*Szczęśliwych 140*). Leyre (Maribel Verdú) jest rozwiedziona, zamożną kobietą, mieszkającą w luksusowej willi w Bilbao. Kłótnia z byłym mężem, który grozi, że przesłanie utrzymywając ją i ich syna, wymyka się spod kontroli i kończy tragedią. Chcąc ochronić rodzinę, Leyre nieświadomie doprowadza do kolejnych dramatycznych wydarzeń. Aktorka i Gracia Querejeta nie po raz pierwszy pracują razem. „To nasz czwarty wspólny film i już pracujemy nad piątym”, mówi Maribel Verdú. „Wystarczy, że spojrzmy na siebie i już wiemy, czego potrzebujemy. Zrobiliśmy wszystko, o co poprosi mnie Gracia. Rzucić się do wody, bo wiem, że nie utnę”.

Hiszpania 2018, 98'
Reżyseria: Gracia Querejeta
Scenariusz: Luis Marias
Obsada: Maribel Verdú, Juana Acosta, Paula Echevarría, Luis Tosar, Raúl Arévalo, Javier Cámara

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

OLA DE CRÍMENES

Una comedia negra dirigida por Gracia Querejeta. Leyre (Maribel Verdú), es una mujer de clase acomodada que vive la vida sin problemas en su chalet de lujo de Bilbao. Sin embargo, su vida está a punto de dar un inesperado giro después de que su hijo adolescente, Asier (Asier Rikarte) tenga un arrebato y decida matar a su exmarido. Ella decide hacer lo imposible por ocultarlo, desatando a su pesar una caótica ola de crímenes en la ciudad. Por si eso fuese poco, el mejor amigo de su hijo, Julien (Miguel Bernardeau) está enamorado de ella, mientras la nueva esposa del difunto, Vanessa (Paula Echevarría) y su implacable abogada, Susana (Juana Acosta) tratan de ocultar la jugosa trama de corrupción en la que se movían y tratan de echar toda la culpa de lo ocurrido a Leyre. ¿Encontrarán los inspectores de la Ertzaintza encargados del caso, Andoni (Antonio Resines) y Juantxu (Raúl Peña)? ¿Qué pintarán en la trama el taxista (Raúl Arévalo) y el cura (Javier Cámara)?

España 2018, 98'
Dirección: Gracia Querejeta
Guión: Luis Marias
Reparto: Maribel Verdú, Juana Acosta, Paula Echevarría, Luis Tosar, Raúl Arévalo, Javier Cámara

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Otwórz Konto Jakie Chcę z kartą do wielu walut

Włącz Pakiet wielowalutowy i płać kartą za granicą bez prowizji za przewalutowanie

1 9999

santander.pl

Bank Roku 2018
w Polsce według
magazynu The Banker

 Santander
bank jaki chcesz

Konto Jakie Chcę jest rachunkiem płatniczym. Santander internet/mobile to usługa bankowości elektronicznej. Infolinia to usługa bankowości telefonicznej. Płatność kartą za granicą to transgraniczna transakcja płatnicza przy użyciu karty debetowej do płatności bezgotówkowych. Przewalutowanie transakcji płatniczej to usługa obsługi karty debetowej. Bank nie pobiera prowizji za przewalutowanie jeśli transakcja będzie w walucie konta połączonego z kartą i będą na tym koncie zapewnione środki. Słowniczek pojęć i definicji dotyczących usług reprezentatywnych, wynikających z rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie wykazu usług reprezentatywnych powiązanych z rachunkiem płatniczym, dostępny jest na stronie www.santander.pl/PAD oraz w placówkach banku. Włączanie i wyłączanie funkcji Konto Jakie Chcę w usługach bankowości elektronicznej Santander internet/mobile dostępne jest dla klientów, którzy zawarli z Santander Bank Polska S.A. (bank) umowę usług Santander online. Szczegóły oferty, informacje o opłatach, prowizjach dostępne są w placówkach Banku oraz na stronie internetowej santander.pl. Infolinia: 1 9999 – opłata zgodna z taryfą danego operatora. Stan na 01.01.2019 r.

PODRÓŻ DO POKOJU MATKI

Pierwszy obraz Celi Rico Clavellino, wyróżniony na MFF San Sebastián nagrodą Młodego Jury.

Film o więziach rodzinnych, które nas łączą i pękają, sprawiając, że jesteśmy silni i jednocześnie krusi. Film o przywiązaniu matki i córki oraz odległości między nimi. Film o dwóch podróżach, podczas których bohaterki odkrywają, jak trudna jest miłość.

Leonor (Ana Castillo) jest gotowa opuścić małe miasteczko w Andaluzji i podjąć pracę, ale nie ma odwagi powiedzieć o tym matce, Estrelli (Lola Dueñas). Martwi się o nią i nie wie, czy podejmuje dobrą decyzję. Estrella boi się wypuścić córkę na szerokie wody, ale nie jest w stanie zatrzymać jej przy sobie. Więź, która je łączy, jest bardzo silna, dlatego Leonor będzie musiała podjąć nie lada wysiłek, aby zacząć żyć własnym życiem. Estrella musi zaś stawić czoła samotności i zrozumieć, że kochać tym razem znaczy wypuścić z gniazda. Czy uda im się zmierzyć się z nowym, nieznanym etapem życia?

Hiszpania 2018, 90'
Reżyseria: Celia Rico Clavellino
Scenariusz: Celia Rico Clavellino
Obsada: Lola Dueñas, Anna Castillo, Pedro Casablanc, Adelfa Calvo

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

MFF San Sebastián 2018 – nagroda młodego jury,
4 nominacje do Nagród Goya 2019:
najlepszy debiut reżyserski, najlepsza aktorka pierwszoplanowa, najlepsza aktorka drugoplanowa, najlepszy montaż

VIAJE AL CUARTO DE UNA MADRE

Ópera prima de Celia Rico Clavellino galardonada en el FIC de San Sebastián con el Premio de la Juventud.

Leonor (Ana Castillo) está preparada para salir de su pequeño pueblo de Andalucía en el que vive con su madre – Estrella (Lola Dueñas) y marcharse a trabajar, pero no se atreve a decirselo a ella. La preocupación por dejar sola a su madre, juega en su contra llenándola de preocupaciones y dudas. Estrella, a su vez, también siente miedo por dejar marchar a su hija, pero tampoco es capaz de retenerla a su lado, así que prefiere no decir nada. El vínculo que une a ambas es tan grande que Leonor va a tener que hacer un gran esfuerzo para crearse su nueva vida. Estrella, a su vez, tendrá que afrontar su soledad y comprender que querer de verdad esta vez significa dejar volar. Madre e hija tendrán que afrontar esa nueva etapa de la vida en la que su mundo en común se tambalea.

España 2018, 90'
Dirección: Celia Rico Clavellino
Guión: Celia Rico Clavellino
Reparto: Lola Dueñas, Anna Castillo, Pedro Casablanc, Adelfa Calvo

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

FIC San Sebastián 2018:
Premio de la Juventud,
Premios Goya 2019 – 4 nominaciones:
Mejor dirección novel, Mejor actriz protagonista, Mejor actriz de reparto, Mejor montaje

SUPERLÓPEZ

Przebój kasowy hiszpańskiego kina (ponad 2 miliony widzów), parodia Supermana inspirowana serią komiksów, które ukazują się nieprzerwanie od 1973 roku. Scenariusz napisał Borja Cobeaga (*Jak zostać Baskiem*), co gwarantuje znakomitą zabawę.

Od kiedy Jo-Con-Él jako dziecko przybył na Ziemię z planety Chitón, jego życie nie jest łatwe. Znaleźli go i zaadoptowali państwo Lopezowie z okolic Leridy, nadali mu imię Juan i starali się wychować jak normalne ziemskie dziecko. Ale jak tu się nie wyróżniać, mając nadprzyrodzone moce? Juan López (Dani Rovira) ma rentgen w oczach, czyta w myślach, umie latać i jest w stanie zatrzymać pędzący wagon metra. Jak po tym wszystkim wrócić do pracy i być normalnym facetem? A może Superlópez nie potrzebuje do szczęścia niczego poza porannym croissantem?

Hiszpania 2018, 108'
Reżyseria: Javier Ruiz Caldera
Scenariusz: Borja Cobeaga, Diego San José
Obsada: Dani Rovira, Alexandra Jiménez, Julián López, Maribel Verdú

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie, angielskie

1 Nagroda Goya 2019: najlepsze efekty specjalne

SUPERLÓPEZ

Taquillazo con más de 2 millones de espectadores. Una parodia española de Superman, inspirada en una serie de cómics creada en 1973. El guion adaptado por Borja Cobeaga (*Ocho apellidos vascos*), garantiza una gran diversión. Desde su llegada a la Tierra en un cohete procedente del planeta Chitón, su vida no ha sido fácil. Nacido como Jo-Con-Él, encontrado y adaptado por el matrimonio López de Lérida, que le bautizó como Juan e intentaba educarlo como cualquier chico terrestre. Pero dotado con superpoderes es difícil «no destacar». Juan López (Dani Rovira) tiene supervisión, sabe leer la mente, volar o detener un convoy del metro para que no descarrile. Después de tanta aventura y excitación, ¿será posible regresar a la oficina barcelonesa, donde ejerce de contable, esforzándose en ser un tipo normal? Puede que sí. Quizá Juan no necesita más que su cruasán matinal para ser feliz.

España 2018, 108'
Dirección: Javier Ruiz Caldera
Guión: Borja Cobeaga, Diego San José
Reparto: Dani Rovira, Alexandra Jiménez, Julián López, Maribel Verdú

Idioma original: español
Subtítulos: polaco, inglés

Festival de Cine de Sitges 2018
Premio Goya 2019: Mejores efectos especiales

TCHÓRZLIWA MIŁOŚĆ

Przyciągający debiut Carmen Blanco. Subtelna opowieść o miłości. Eva (Blanca Parés) jest silną, niezależną, młodą kobietą. Jedzie do rodzinnego miasta na wakacje. Chce spędzić je w spokoju, z dala od firmy w której pracuje, w towarzystwie mamy (Tusti de las Heras) i przyjaciółki, Gemy (Anna Coll Miller). Ku zaskoczeniu Ewy, na jej drodze stanie Rubén (Ignacio Montes) – bliski jej sercu przyjaciel, z którym od dawna nie miała kontaktu. Rubén zniknął bowiem bez pożegnania, nie podając żadnego powodu swojej decyzji i zostawiając pytania bez odpowiedzi. Czy to nieoczekiwane spotkanie zmieni plany Ewy? „Trzeba być bardzo odważnym, żeby się zakochać” – mówi reżyserka. „Widziałam wiele związków, które się skończyły, bo ktoś z pary był tchórzem”.

Hiszpania 2018, 92'
Reżyseria: Carmen Blanco
Scenariusz: Carmen Blanco
Obsada: Blanca Parés, Ignacio Montes,
Anna Coll Miller, Tusti de las Heras

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych
w Maladze 2018 – Sekcja Zonazine,
Festiwal Filmowy w Alicante:
najlepsza reżyseria, nagroda krytyki

LOS AMORES COBARDES

Atrayente debut como directora de Carmen Blanco. Una historia de amor sutil. Eva (Blanca Parés) es una joven fuerte e independiente que regresa a su ciudad natal para pasar las vacaciones de verano. Allí le esperan su madre (Tusti de las Heras) y su única e incondicional amiga, Gema (Anna Coll Miller). Lo que Eva no esperaba es encontrarse con Rubén (Ignacio Montes), quien solía ser su mejor amigo hasta que un día, el chico decidió cortar el contacto inesperadamente sin explicaciones, sin despedidas y con una serie de preguntas que ahora Eva esperará ver contestadas. ¿Cambiará Eva sus planes después de este encuentro?

España 2018, 92'
Dirección: Carmen Blanco
Guión: Carmen Blanco
Reparto: Blanca Parés, Ignacio Montes,
Anna Coll Miller, Tusti de las Heras

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Festival de Málaga Cine en Español 2018 –
sección zonacine,
Festival de Cine de Alicante:
Mejor dirección, Premio de la Crítica

TO JEJ SZUKAM

Pierwszy film Sary Gutiérrez Galve. Opowieść o pragnieniach i rozczarowaniach z Barceloną w tle. Spontaniczny i szczerzy komediodramat, w którym nic się nie kończy zgodnie z naszymi oczekiwaniami. Tytuł filmu nawiązuje do piosenki Raya Heredii – jednego z prekursorów tzw. *nowego flamenco*. 30-letni Max (Dani Casellas) dzieli mieszkanie, lodówkę i czasami łóżko z Emmą (Laia Vidal). Kiedy Emma postanawia się wyprowadzić, Max jest rozczarowany. Pełen wątpliwości i niepokoju czuje potrzebę zmiany. Będzie jej szukał nocą, wśród światła i cieni ulic Barcelony, na których nie brak fascynujących postaci. Na pytanie o miejsca, w których robiono zdjęcia do filmu, reżyserka odpowiedziała: „Interesował nas Raval, ponieważ dobrze znam nocne życie tej dzielnicy. Chcieliśmy, żeby mieszkanie Maxa było z dala od centrum, żeby była to podróż zarówno w dosłownym, jak i przenośnym znaczeniu słowa. Taka mała taksówkowa Odyseja”.

Hiszpania 2018, 85'
Reżyseria: Sara Gutiérrez Galve
Scenariusz: Núria Raura Benito,
Sara Gutiérrez Galve
Obsada: Dani Casellas, Laia Vidal,
Marta Cañas, Oriol Esquerda,
Guillem Barbosa, Katia Armesto

Język oryginalny: hiszpański, kataloński
Napisy: polskie

Festiwal Filmów Hiszpańskojęzycznych
w Maladze 2018 – Sekcja Zonazine:
najlepszy aktor pierwszoplanowy

YO LA BUSCO

La primera película de Sara Gutiérrez Galve. Una historia de deseos y decepciones desarrollada en Barcelona. El título de la película es el de la canción de Ray Heredia, uno de los precursores del denominado *Nuevo flamenco*. Max (Dani Casellas) es un treintañero que comparte piso con Emma (Laia Vidal), quien le da una inesperada noticia que genera una brecha entre ambos. Este anuncio hace que crezcan, dentro de Max, dudas e inquietudes que lo empujan a salir a la calle y dar un transformador paseo por la noche barcelonesa, un paseo lleno de claroscuros y encuentros con personajes fascinantes. A la pregunta sobre las localizaciones de la película, la directora contestó: «El Raval nos apetecía, porque es lo que más conozco de salir por la noche. Y nos interesaba que el lugar hacia el que va Max estuviera alejado del centro, porque es un viaje tan mental como físico. Una pequeña odisea en taxi.»

España 2018, 85'
Dirección: Sara Gutiérrez Galve
Guión: Núria Raura Benito,
Sara Gutiérrez Galve
Reparto: Dani Casellas, Laia Vidal,
Marta Cañas, Oriol Esquerda,
Guillem Barbosa, Katia Armesto

Idioma original: español y catalán
Subtítulos: polaco

Festival de Málaga Cine en Español
2018 – sección zonacine: Biznaga
de Plata al Mejor Actor

YULI

Film hiszpańskiej reżyserki Iciar Bollain (*Nawet deszcz*), oparty na autobiografii tancerza Carlosa Acosty, ze scenariuszem dwukrotnie nagradzane-go w Cannes Paula Laverty'ego, stałego współpracownika Kena Loacha. Yuli to syn afrykańskiego boga Oguna, bojownika. Yuli to pseudonim Kubańczyka, Carlosa Acosty, który nadał mu ojciec. Widział naturalny talent syna do tańca i zmusił go do uczęszczania na zajęcia w szkole baletowej, choć Yuli uciekał od wszelkiego rodzaju dyscypliny, a jego szkołą były ulice Hawany. Jednak pomimo powtarzających się ucieczek ze szkoły, Yuli zakochał się w tańcu. Stał się pierwszym czarnoskórym tancerzem baletowym, który wcielił się w postaci napisane dla białych. Film prowadzi nas od lat trudnego dzieciństwa, przez dojrzewanie, aż po dojrzałość. W dorosłą postać tancerza wciela się sam Carlos Acosta który, pomimo sukcesu, jaki odniósł, nigdy nie zapomniał o swoich korzeniach.

Hiszpania 2018, 110'
Reżyseria: Iciar Bollain
Scenariusz: Paul Laverty
Obsada: Keyvin Martinez, Santiago Alfonso, Laura de la Uz, Carlos Acosta

Język oryginalny: hiszpański, angielskie
Napisy: polskie

MFF San Sebastián 2018:
najlepszy scenariusz
5 nominacji do Nagród Goya 2019:
najlepszy scenariusz adaptowany,
najlepsze zdjęcia, najlepszy debiutujący
aktor, najlepsza muzyka, najlepszy dźwięk

YULI

Película de Iciar Bollain (*También la lluvia, Mataharis*) basada en la autobiografía del bailarín – Carlos Acosta, titulada *Sin mirar atrás*, guionizada para la gran pantalla por Paul Laverty – dos veces ganador de la Palma de Oro de Cannes y habitual escritor de los filmes de Ken Loach. Yuli es el hijo del dios africano Ogún, un luchador. Yuli es el apodo que le puso a Carlos Acosta su padre (Santiago Alfonso), sabiendo que su hijo tiene un talento natural para la danza y por eso le obliga a asistir a la prestigiosa Escuela Nacional de Ballet de Cuba, aunque, desde pequeño, Yuli siempre ha huido de cualquier tipo de disciplina y educación. Las calles de una Habana empobrecida y abandonada son su aula particular. La película cuenta desde su dura infancia hasta su madurez, etapa que será protagonizada por el propio bailarín, quien, pese a su éxito y reconocimiento internacional, nunca olvidó sus orígenes.

España 2018, 110'
Dirección: Iciar Bollain
Guión: Paul Laverty
Reparto: Keyvin Martinez, Santiago Alfonso, Laura de la Uz, Carlos Acosta

Idioma original: español, inglés
Subtítulos: polaco

Festival de Cine Internacional de San Sebastián 2018: Premio del Jurado al Mejor Guión
Premios Goya 2019 – 5 nominaciones:
Mejor guión adaptado, Mejor dirección de fotografía, Mejor actor revelación, Mejor música original, Mejor sonido

CAMARÓN: FLAMENCO I REWOLUCJA

Tylko nieliczni rodzą się po to, by wyznaczyć nowe etapy w dziejach. By być inspiracją dla całego pokolenia i zmienić porządek rzeczy. Tylko nieliczni żyją tak intensywnie i z tak wielką determinacją. Tylko nieliczni mają talent przekraczający granice śmierci.

Film dokumentalny o jednej z najbardziej ekscytujących postaci świata muzyki XX wieku, Camaronie de la Isla. Hołd złożony życiu i sztuce tego niezwykłego artysty. Intymny portret legendy flamenco, z niepublikowanymi dotąd zdjęciami rodzinnymi, materiałami filmowymi i dokumentami, które przybliżą nam świat *cantaora*.

José Monje Cruz, znany jako Camarón de la Isla, zrewolucjonizowała sztukę flamenco. Krytykowany przez purystów, dla publiczności stał się ikoną, a dla świata Cyganów, z którego pochodził – wzorem i punktem odniesienia. Camarón był geniuszem, który wyprzedził swój czas. Pomimo przedwczesnej śmierci, stał się jednym z najbardziej wpływowych artystów XX wieku.

Hiszpania 2018, 104'
Reżyseria: Alexis Morante
Scenariusz: Alexis Morante, Raúl Santos

Język oryginalny: hiszpański
Napisy: polskie

1 nominacja do Nagród Goya 2019:
najlepszy film dokumentalny

CAMARÓN: FLAMENCO Y REVOLUCIÓN

Sólo algunos elegidos nacen para marcar un antes y un después, para servir de inspiración a toda una generación, para cambiar lo establecido. Pocas vidas son tan intensas y tan determinantes. Pocas son las que trascienden después de su muerte.

Dokumental sobre una de las figuras más apasionantes que ha dado la música en el siglo XX, un homenaje en el 25 aniversario de la muerte del artista y una retrospectiva sobre su vida y su arte. Un retrato íntimo de la leyenda del flamenco en el que sus creadores han tenido acceso al archivo inédito de la familia y donde se muestran videos, fotografías y documentos del artista que nos aproximan al interior de este *cantaor*.

España 2018, 104'
Dirección: Alexis Morante
Guión: Alexis Morante, Raúl Santos

Idioma original: español
Subtítulos: polaco

Premios Goya 2019 – 1 nominación:
Mejor película documental

CAMARÓN I KINO

Oscarowy debiut

José Monje Cruz zadebiutował na srebrnym w filmie *El amor brujo*, zrealizowanym w Kadyksie i San Fernando – jego małej ojczyźnie. Camarón miał 16 lat i został zatrudniony jako... statysta. W 1967 roku obraz otrzymał nominację do Oscara w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny. Reżyser i producent, Francesc Rovira i Beleta powtórzył swój sukces z 1963 roku, kiedy w tej samej kategorii została nominowana jego produkcja, *Rodziną Tarantos* (9.TKH), która konkurowała, między innymi, z *Nożem w wodzie* Romana Polańskiego, przegrywając ostatecznie z *Osiem i pół* Federica Felliniego. Cztery lata później, w drugiej bitwie o Oscara został pokonany przez *Pociągi pod specjalnym nadzorem* Jiříego Menzla. Ale wróćmy do Camarona.

Zdubbingowana rola

W 1973 roku José Monje Cruz bierze udział w filmie *Casa Flora* Ramona Fernandez. Zostaje obsadzony w niewielkiej roli drugoplanowej. Gra złodzieja, który po obrobieniu sklepu jubilerskiego, jeździ motorem po ulicach Madrytu ze swoim kumplem, śpiewając *El serenito*. I tylko w tej piosence usłyszymy głos Camarona, ponieważ wszystko inne, co w filmie pada z jego ust, zostało zdubbingowane.

Z Kadyksu do Sewilli

W 1991 roku Carlos Saura robi zdjęcia do filmu *Sevillanas* i zaprasza Camarona do wzięcia udziału w tym muzycznym dokumencie. Przy akompaniamencie Tomatita i Raimunda Amadora, *cantaor* śpiewa *Toma que toma, Mi barrio, Dame la mano i Pa qué me llamas prima*. Przejmujące sevillanas, zilustrowane tańcem Manueli Carrasco, są jedną ze scen, które na długo pozostają w pamięci.

Hiszpańska premiera filmu odbyła się 27 kwietnia 1992 roku, 36 dni przed śmiercią Camarona.

Biografia wcześniej nieopowiedziana

Życie Camarona zostało przeniesione na ekran w 2005 roku, a tego nie lada wyzwania podjął się Jaime Chávarri. Główną rolę w filmie *Camarón* (7.TKH) zagrał wielki Óscar Jaenada, który za swoją świetną kreację zdobył Nagrodę Goya dla najlepszego aktora pierwszoplanowego.

Jaime Chávarri pokazał siłę Camarona – artysty i wrażliwość Camarona – człowieka. „Starałem się odtworzyć postać, która stała się legendą i przede wszystkim przedstawić tych, którzy się z nią zetknęli” – powiedział reżyser.

Legenda o czasie i *Entre dos aguas*

W 2006 roku na ekrany kin wchodzi *Legenda o czasie* (8.TKH) w reżyserii Isakiego Lacuesty. I choć nie jest to film o Camaronie, jego postać jest obecna w filmie w dwóch historiach, które łączy podziw dla śpiewu *cantaora*. Bohaterką pierwszej jest młoda Japonka, Makiko, która chce śpiewać jak Camarón. Podróżuje więc do Andaluzji wierząc, że w rodzinnych stronach artysty będzie mogła poprzez śpiew wyrazić wszystkie swoje uczucia. Druga historia toczy się wokół chłopca z San Fernando, Isry, który śpiewa flamenco i zaczyna przechodzić mutacje, oraz wokół jego brata, Cheito.

Isra i Cheito powracają dwanaście lat później w filmie *Entre dos aguas* (Złota Muszla na MFF San Sebastián 2018) tego samego reżysera. Isra ma teraz 26 lat i wraca na wyspę San Fernando po odbyciu kary więzienia za handel narkotykami. Cheito, kończy długą misję w Somalii i na Seszelach, gdzie służył w szeregach marynarki wojennej. Spotkanie braci przywołuje smutne wspomnienie nagłej śmierci ich ojca, która nastąpiła, gdy byli jeszcze dziećmi.

Dokumenty

W 2009 roku z okazji 30. rocznicy wydania płyty *La leyenda del tiempo* – dziś kultowej, a w 1979 skrytykowanej przez purystów gatunku – reżyser José Sánchez Montes zrealizował film dokumentalny *Tiempo de leyenda*, w którym zgromadził zdjęcia z prób poprzedzających nagranie płyty i opowieści uczestników nagrania. Widzimy Camarona pracującego z pozostałymi muzykami, pochłoniętego tworzeniem tego, co później stanie się jednym z jego najbardziej znanych dzieł.

Utwór *La leyenda del tiempo*, który jest też tytułem płyty, został uznany przez czytelników hiszpańskiej edycji magazynu *Rolling Stone* za trzeci spośród najlepszych piosenek w historii hiszpańskiego pop-rocka. W 2014 roku ukazał się film dokumentalny o życiu jednego z wielkich przyjaciół Camarona, zatytułowany *Paco de Lucía: La Búsqueda* (Nagroda Goya dla najlepszego filmu dokumentalnego 2015), w którym pojawił się wywiad z *cantaorem*.

Ostatnim jak do tej pory filmem o wielkim artyście jest *Camarón: Flamenco i rewolucja* w reżyserii Alexisa Morante. Piszemy o nim na stronie 27 – jest jednym z tytułów 19. Tygodnia Kina Hiszpańskiego. Prezentujemy go z dumą i satysfakcją, którą – mamy nadzieję – poczuć również Państwo.

Agnieszka Drewno

CAMARÓN Y EL CINE

El debut del Óscar

El debut de José Monje Cruz en la gran pantalla tuvo lugar con *El amor brujo*, que se rodó en Cádiz y en San Fernando – su tierra natal. Camarón tenía 16 años y participaba en la película como extra. En 1967 el film obtuvo la nominación al Óscar a la mejor película de habla no inglesa. Su director y productor, Francesc Rovira i Beleta, repitió la misma nominación, ya que en 1963 fue candidata *Los Tarantos*, también dirigida y producida por él. En la primera ocasión luchó contra, entre otras, *El cuchillo* en el agua de Roman Polański, y perdió con *8½* de Federico Fellini. En la segunda, se rindió frente a *Trenes rigurosamente vigilados* de Jiří Menzel. Pero volvamos a Camarón.

El papel doblado

En 1973 José Monje Cruz participa en *Casa Flora* de Ramón Fernández, interpretando a un ladrón que después de haber robado una joyería, se pasea en moto junto con su cómplice de fechorías por las calles de Madrid cantando *El serenito*. Y solamente en esta canción se escucha la voz de Camarón, ya que todas las frases que pronuncia en la película están dobladas.

El gaditano por sevillanas

En 1992 se estrena el documental musical *Sevillanas* de Carlos Saura a la que el gran director aragonés invitó a Camarón a grabar, acompañado por Tomatito y Raimundo Amador, *Toma que toma, Mi barrio, Dame la mano, y Pa qué me llamas prima*, que junto con el baile de su madrina de boda, Manuela Carrasco, forman parte en la historia del cine como una de las actuaciones más inolvidables.

El film se estrenó en España el 27 de abril de 1992, 36 días antes de la muerte de Camarón.

La biografía nunca antes contada

La vida de Camarón fue llevada al cine en 2005 por el director Jaime Chávarri en la película *Camarón* (7 SCE), con el gran Óscar Jaenada, que por su genial interpretación del *cantaor* gitano obtuvo el Premio Goya al mejor actor protagonista.

Jaime Chávarri mostró la fuerza de Camarón como artista y su vulnerabilidad como persona. «Es la recreación de un carácter que se ha convertido en leyenda y, sobre todo, de quienes se relacionaron con él.», afirmó el director.

La leyenda del tiempo y *Entre dos aguas*

En 2006 se estrena *La leyenda del tiempo* (8 SCE),

dirigida por Isaki Lacuesta. No es una película sobre Camarón, pero su figura está presente en el film en dos historias que están unidas por la admiración por el cante de Camarón: la de Makiko, una joven japonesa que desea cantar como él y viaja a Andalucía para poder expresar todos sus sentimientos a través del cante, y la de Isra, un chico de San Fernando que canta flamenco y al que le está cambiando la voz y su hermano, Cheito.

Isra y Cheito vuelven doce años después en el film *Entre dos aguas* (Concha de Oro en el Festival Internacional de Cine de San Sebastián, 2018), del mismo director. Ahora Isra tiene 26 años y regresa a la Isla de San Fernando tras haber estado encarcelado por narcotráfico y Cheito, enrolado en la Marina, termina una larga misión que le ha llevado a Somalia y las Seychelles. El reencuentro de los hermanos renovará el triste recuerdo de la violenta muerte de su padre cuando eran niños.

Los documentales

En 2009 para conmemorar el trigésimo aniversario del disco que hoy se ha convertido en mítico y que en el año 1979, cuando se publicó, fue bastante criticado por parte del público más purista, *La Leyenda del tiempo*, el director José Sánchez Montes rueda el documental *Tiempo de leyenda*, en el que recoge momentos de los ensayos previos a la grabación del disco y testimonios de los participantes en el proyecto. La imagen de Camarón aparece con frecuencia. Se le ve trabajando con el resto de los músicos en el proceso creativo de lo que después sería uno de sus trabajos más conocidos.

La canción que da nombre al disco, *La leyenda del tiempo*, fue considerada la tercera mejor canción (después del número 2 – *Chica de ayer* de Nacha Pop y el número 1 – *Mediterráneo* de Joan Manuel Serrat) de la historia del Pop/Rock español, por los lectores de la revista *Rolling Stone* en su edición española.

En 2014 se estrena el documental sobre la vida de uno de los grandes amigos de Camarón, Paco de Lucía, titulado *Paco de Lucía: La Búsqueda* (Premio Goya a la Mejor película documental, 2015), donde aparece una entrevista que se le realizó al *cantaor*. El hasta ahora último film sobre el gran artista: *Camarón: Flamenco y Revolución* de Alexis Morante sobre cual escribimos en la página 27 forma parte de la 19 – Semana de Cine Español en Polonia y es para nosotros un orgullo y una satisfacción poder presentárselo.

Agnieszka Drewno

HISZPAŃSKIE ABC KINA W GALICJI

A jak Almodóvar

„Uwielbiam tutejsze słońce” – powiedział Pedro Almodóvar, rozpoczynając zdjęcia do scen *Złego wychowania*, które umiejscowił w małej wiosce A Ponte Nafonso, i wyznał, że miał wielką chęć robienia filmu w Galicji, licząc na obecność w nim znakomych aktorów, wśród nich wspaniałej Petry Martínez. Urzeczony pejzażami krainy, jej dyskretnymi mieszkańcami i, jakże by inaczej, miejscową kuchnią, na miejsce akcji galisyjskich sekwencji filmu wybrał gminy Noia i Ortigueira.

Po siedmiu latach reżyser wrócił do Galicji, by nagrać tam kilka scen obrazu *Skóra, w której żyję*, gdzie role główne zagrali Antonio Banderas, Elena Anaya i Mari-sa Paredes. Tym razem tłem wydarzeń stało się Santiago de Compostela i rezydencja dworska – el Pazo de Oca, znajdująca się w gminie A Estrada, w prowincji Pontevedra.

W 2015 Pedro Almodóvar ponownie wybrał północno-zachodni zakątek Hiszpanii na miejsce akcji części filmu *Julieta*. Tym razem upatrzył sobie Ares i Mugardos. Właśnie tam spotkamy postaci odtworzone przez Adrianę Ugarte, Daniela Graa, Inmę Cuestę i Rossy de Palmę. Domy bohaterów scen filmu realizowanych w Galicji znajdują się w malowniczej wiosce Redes.

B jak Bardem

Javier Bardem zagrał główne role w dwóch filmach stworzonych w dużej części w Galicji. Pierwszy to *Poniedziałki w słońcu* (10.TKH). Wraz z pochodzącym z Lugo Luisem Tosarem i urodzonym w Redondeli An-

gelem Egidą wcielili się w postaci bezrobotnych w dotkniętym przemysłową restrukturyzacją Vigo. Film zdobył Złotą Muszlę na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w San Sebastián, a w 2003 roku otrzymał pięć Nagród Goya, w tym dla najlepszego filmu. Nagrodę za najlepszą reżyserię odebrał Fernando León de Aranoa, a Javiera Bardema uznano za najlepsze-go aktora pierwszoplanowego. Obraz reprezentował Hiszpanię w wyścigu po nominację do Oscara, jednak ostatecznie jej nie zdobył.

W 2004 roku najbardziej pożądana przez filmowców statuetka trafiła w ręce Alejandra Amenabara za film *W stronę morza* – to drugi obraz z Javierem Bardemem w roli głównej nagrywany w Galicji, w którym znakomite role zagrały Belén Rueda i Lola Dueñas. Miejscami realizacji były Noia, Porto do Son z przepiękną plażą As Seiras, Xuño i plaża As Furnas – jedno z miejsc najczęściej kojarzonych z filmem.

C jak Cuerda

Jednak to José Luis Cuerda jest reżyserem, który najbardziej związał się z Galicią. To właśnie jemu udało się przedstawić galisyjską rzeczywistość w najdrobniejszym szczególe. Pierwszym filmem, który zrealizował w Galicji był *El bosque animado*, oparty na powieści pochodzącego z A Coruñi, Wenceslaoa Fernandez Floreza. Akcja książki toczy się w lesie w Cecebre. W 1943 roku, kiedy ukazała się powieść, z uroków lasu można było cieszyć się do woli. Od wielu lat Fraga de Cecebre znajduje się pod ścisłą ochroną ze względu na rzadkie gatunki roślin i zwierząt. Nie

mając możliwości robienia zdjęć w Cecebre, Cuerda musiał zadowolić się inną lokalizacją. Wybór padł na pobliskie Sobrado. Premiera *El bosque animado* odbyła się w 1987 roku. Obraz zdobył pięć Nagród Goya – dla najlepszego filmu, za najlepszy scenariusz Rafaela Azcony, najlepszą rolę pierwszoplanową Alfreda Landy, najlepszą muzykę oryginalną Josego Nieto i za najlepsze kostiumy Javiera Artiñana Ansoreny.

Język motyli jest kolejnym obrazem Cuerdy inspirowanym literaturą – tym razem jednym z opowiadań z książki *Que me queres, amor?* urodzonego w A Coruñi Manuela Rivas. Główną rolę zagrał w nim wielki hiszpański aktor, Fernando Fernán Gómez. Premiera filmu miała miejsce w 1999 roku, a zdjęcia realizowano we wszystkich prowincjach Galicji, w szczególności w znajdującym się w niedaleko Ourense Allariz.

Dziewięć lat później na ekrany hiszpańskich kin wszedł kolejny obraz Cuerdy zrealizowany w Galicji. *Ślepe słońce*, oparte na opowiadaniu Alberta Mendeza, z Maribel Verdú i Javierem Camarą w rolach głównych, powstały w Ourense. Warto nadmienić, że *Ślepe słońce* były wyświetlane na 192 ekranach i w ciągu pięciu tygodni stały się jednym z filmowych przebojów hiszpańskiej kinematografii 2008 roku i jednym z filmów z udziałem galisyjskich artystów, twórców i lokalizacji, które odniosły historyczny sukces kasowy.

W 2011 roku José Luis Cuerda raz jeszcze stawia kamerę w Galicji i rok później prezentuje *Todo es silencio*.

Po raz kolejny do stworzenia scenariusza korzysta w twórczości Manuela Rivas, w roli głównej obsadza Quima Gutierrez, zaś najważniejszymi miejscami realizacji zdjęć są malownicze miejsca Rías Altas – Muros i Tal oraz latarnia morska na Monte Louro.

Zakochany w Galicji José Luis Cuerda, znalazł tam sobie dom, odnowił go i zaczął produkować... wino. Dostaje często w Gomariz Mistrza odwiedza jego wierny uczeń, Alejandro Amenábar. Niekończącym się pogawędkom o Galicji i o kinie z pewnością towarzyszy degustacja wina z jednej z 35 tysięcy butelek, które bodega Cuerdy produkuje każdego roku.

Zachęcamy Państwa do podziwiania uroków Galicji zarówno na ekranach kin, jak i osobiście.

Agnieszka Drewno

Zdjęcia dzięki uprzejmości Turismo de Galicia

EL ABC ESPAÑOL DE LA GALICIA DE CINE

A de Almodóvar

«Estoy encantado con este sol.» — dijo Pedro Almodóvar al empezar el rodaje de algunas escenas de *La mala educación*, que situó en la aldea de A Ponte Nafonso, confesando que tenía muchas ganas de rodar en Galicia, contando con extraordinarios actores, entre ellos, la gran Petra Martínez. Cautivado por la belleza de los paisajes gallegos, la discreción de sus gentes y, como no, su gastronomía, eligió los municipios de Noia y Ortigueira para rodar las secuencias gallegas del film.

Pasaron siete años y el director manchego volvió a Galicia para rodar algunas escenas de *La piel que habita*, protagonizada por Antonio Banderas, Elena Anaya y Marisa Paredes en Santiago de Compostela y el Pazo de Oca, en el municipio de A Estrada, Pontevedra.

En 2015 Pedro Almodóvar volvió a Galicia una vez más, para rodar, en los municipios de Ares y Mugardos parte de la trama de *Julieta*, en la que actuaban Adriana Ugarte, Daniel Grao, Inma Cuesta y Rossy de Palma. Las casas de los protagonistas de este fragmento del film se situaban en el pintoresco pueblo de Redes.

B de Bardem

Javier Bardem protagonizó dos películas que también se rodaron en Galicia. La primera fue *Los lunes al sol*, en la que interpreta, junto a otros, como el lucense Luis Tosar y el redondelano José Ángel Egido a un grupo de parados en el Vigo posterior a la reconversión indus-

trial. Además de ganar la Concha de Oro en el Festival Internacional de Cine de San Sebastián, *Los lunes al sol* también consiguió cinco Premios Goya en 2003, incluyendo el de Mejor Película, Mejor Director para Fernando León de Aranoa y Mejor Actor Protagonista para Javier Bardem. El film representó a España en la carrera por los Oscar, pero finalmente no fue nominado.

En 2004 la estatua más deseada por los cineastas cayó en las manos de Alejandro Amenábar por *Mar adentro* — la segunda película con Javier Bardem en el papel protagonista y rodada en Galicia. El film, interpretado también por Belén Rueda y Lola Dueñas se filmó en Noia, Porto do Son con su Praia das Seiras, además de en Xuño y Praia das Furnas — una de las localizaciones más conocidas del rodaje.

C de Cuerda

Pero sin embargo, el director que tiene más conexión filmica con Galicia y que ha logrado reflejar la realidad gallega hasta el más mínimo detalle es José Luis Cuerda. Su primera película rodada en Galicia, *El bosque animado*, está basada en la novela del escritor coruñés, Wenceslao Fernández Flórez, que se desarrolla en el bosque de Cecebre, del que, en 1943 cuando se publicó el libro y aún se podía disfrutar. Actualmente, la Fraga de Cecebre es espacio protegido por sus especies y fauna. Por esa razón Cuerda tuvo que rodar algunas de las escenas del film en el municipio coruñés de Sobrado. *El bosque animado* se estrenó en 1987 y en la segunda edición de los Premios Goya fue galardonado con 5 estatuillas, incluyendo Mejor

Película, Mejor Actor Protagonista para Alfredo Landa, Mejor Guion para Rafael Azcona, Mejor Música Original para José Nieto y Mejor Diseño de Vestuario para Javier Artiñano Ansorena.

Otra película de José Luis Cuerda inspirada en la literatura — en esta ocasión en un relato homónimo del libro *Que me quieres, amor?* del escritor coruñés Manuel Rivas, fue *La lengua de las mariposas*, protagonizada por el gran Fernando Fernán Gómez y estrenada en 1999, cuyo rodaje tuvo lugar, no solo en el municipio auriense de Allariz, sino también en las otras tres provincias gallegas.

Nueve años más tarde Cuerda estrenó *Los girasoles ciegos*, basada en el libro de relatos de Alberto Méndez, protagonizada por Maribel Verdú y Javier Cámara, rodada en la ciudad de Ourense.

Es imprescindible mencionar, que *Los girasoles ciegos* fue estrenada en 192 salas, y que en cinco semanas se convirtió en una de las películas españolas más taquilleras de 2008 y una de las películas con participación gallega más taquilleras de la historia.

En 2011 José Luis Cuerda vuelve a rodar en Galicia y al año siguiente estrena *Todo es silencio*, basada en la obra homónima —una vez más— de Manuel Rivas, protagonizada por Quim Gutiérrez, con los paisajes de las rías altas gallegas que se convierten en los principales escenarios de la película. Filmada en varios lugares de la comarca de Muros, en la que se pueden

apreciar espacios de gran belleza como el Faro del Monte Louro o la costa de Tal.

Enamorado de las terras galegas José Luis Cuerda rehabilitó una casa y se ha hecho bodeguero. Allí en el pueblo auriense de Gomariz, a su Maestro le visita con frecuencia su discípulo fiel, Alejandro Amenábar. Charlando sobre Galicia y el cine seguramente degustarán una de las 35 000 botellas del Ribeiro que los viñedos de Cuerda producen al año.

Les animamos a visitar las terras *galegas* a través del cine o mejor aún — en vivo y en directo.

Agnieszka Drewno

Fotos cedidas por Turismo de Galicia

HISZPANIA
JEST W TOBIE

"NIE MUSISZ DOTRZEĆ DO KOŃCA DROGI ŚWIĘTEGO
JAKUBA. LEPIEJ ZWOLNIJ I ZATRZYMAJ TE WRAŻENIA
NA ZAWSZE"
www.spain.info

Henryk, Oliwia and Adela
#VisitSpain #Galicia #St.James'sWay
#Pilgrim #BuenCamino

SEMPRE
NO
CAMÑO
A
ELAS
VALÑA
DA
AGAC.S

[@spain](#) [@spain](#) [@spain.info](#) [spain](#)

KURSY HISZPAŃSKIEGO

w Instytucie Cervantesa
w Krakowie

więcej informacji:

www.cracovia.cervantes.es
+12 421 32 55

Instytut Cervantesa w Krakowie
ul. Kanonicza 12

WARSZAWA KINO MURANÓW

14.03	20.30	KOCHANI BRACIA I SIOSTRY 88'
15.03	18.30	TCHÓRZLIWA MIŁOŚĆ 92'
	21.00	CARMEN I LOLA 103'
16.03	16.30	TO JEJ SZUKAM 85'
	18.30	CARMEN I LOLA 103'
	21.00	PODRÓŻ DO POKOJU MATKI 90'
17.03	16.15	CAMARÓN: FLAMENCO I REWOLUCJA 104'
	18.30	PODRÓŻ DO POKOJU MATKI 90'
	20.30	PETRA 107'
18.03	18.30	DIANA 103'
	20.30	KTO CI ZAŚPIEWA 125'
19.03	18.30	TO JEJ SZUKAM 85'
	20.30	MOKRA ROBOTA 98'
20.03	18.30	BEZ KOŃCA 97'
	20.30	DIANA 103'
21.03	18.30	TCHÓRZLIWA MIŁOŚĆ 92'
	20.30	BEZ KOŃCA 97'

WARSZAWA KINO LUNA

		KRÓLESTWO 131'
		MOKRA ROBOTA 98'
		PETRA 107'
		MISTRZOWIE 124'
		BERLIN, BARCELONA 99'
		YULI 110'
		KOCHANI BRACIA I SIOSTRY 88'
		SUPERLÓPEZ 108'
		SUPERLÓPEZ 108'
		KRÓLESTWO 131'
		KOCHANI BRACIA I SIOSTRY 88'
		KTO CI ZAŚPIEWA 125'
		BERLIN, BARCELONA 99'
		MISTRZOWIE 124'
		MOKRA ROBOTA 98'
		YULI 110'

Bilety na seanse do nabycia w kasach poszczególnych kin w cenie 20 zł.
Nie ma możliwości zwrotu. Miejsca nienumerowane.

WROCŁAW KINO NOWE HORYZONTY

15.03	18.00	KOCHANI BRACIA I SIOSTRY 88'
	20.15	KRÓLESTWO 131'
16.03	16.00	TO JEJ SZUKAM 85'
	18.00	PODRÓŻ DO POKOJU MATKI 90'
	20.15	KTO CI ZAŚPIEWA 125'
17.03	16.00	TCHÓRZLIWA MIŁOŚĆ 92'
	18.00	CARMEN I LOLA 103'
	20.15	MISTRZOWIE 124'
18.03	18.00	PETRA 107'
	20.15	BERLIN, BARCELONA 99'
19.03	18.00	MOKRA ROBOTA 98'
	20.15	YULI 110'
20.03	18.00	DIANA 103'
	20.30	CAMARÓN: FLAMENCO I REWOLUCJA 104'
21.03	18.00	SUPERLÓPEZ 108'
	20.15	BEZ KOŃCA 97'

KRAKÓW KINO POD BARANAMI

14.03	19.15	DIANA 103'
	21.15	KOCHANI BRACIA I SIOSTRY 88'
15.03	19.15	MOKRA ROBOTA 98'
	21.15	BERLIN, BARCELONA 99'
16.03	17.30	TO JEJ SZUKAM 85'
	19.15	TCHÓRZLIWA MIŁOŚĆ 92'
	21.15	YULI 110'
17.03	11.00	BARANKI W HISZPANII pokaz bajek i warsztaty flamenco dla dzieci
	19.15	CARMEN I LOLA 103'
	21.15	KTO CI ZAŚPIEWA 125'
18.03	19.15	CAMARÓN: FLAMENCO I REWOLUCJA 104'
	21.15	KRÓLESTWO 131'
19.03	19.15	PETRA 107'
	21.15	MISTRZOWIE 124'
20.03	18.15	PODRÓŻ DO POKOJU MATKI 90'
21.03	19.15	SUPERLÓPEZ 108'
	21.15	BEZ KOŃCA 97'

8 marca – 8 maja 2019
Języki w czterech czasach.
Sznury z lodu i czas – wystawa,
Instytut Cervantesa w Krakowie,
ul. Kanonicza 12

14 marca, 19.15
Oficjalne otwarcie przeglądu
z udziałem dr Joanny Aleksandrowicz
(Uniwersytet Śląski) i Fernando
Vary de Reya, dyrektora Instytutu
Cervantesa w Krakowie.

8 de marzo – 8 de mayo 2019
Lenguaje en cuatro tiempos.
Hebras de hielo y tiempo – exposición,
Instituto Cervantes de Cracovia,
c/ Kanonicza 12

14 de marzo, 19.15
Inauguración del festival con
participación de la Dra. Joanna
Aleksandrowicz (Universidad de
Silesia) y Fernando Vary de Rey,
director del Instituto Cervantes
de Cracovia.

BOCCANERA

Kogel'mogel

Informacje na temat biletów dostępne w kasach poszczególnych kin.